Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

ILLUSTRERADT NYASTE

SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 35. Utkommer hvarje Söndag. Götheborg den 31 Augusti 1856. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. X årgången

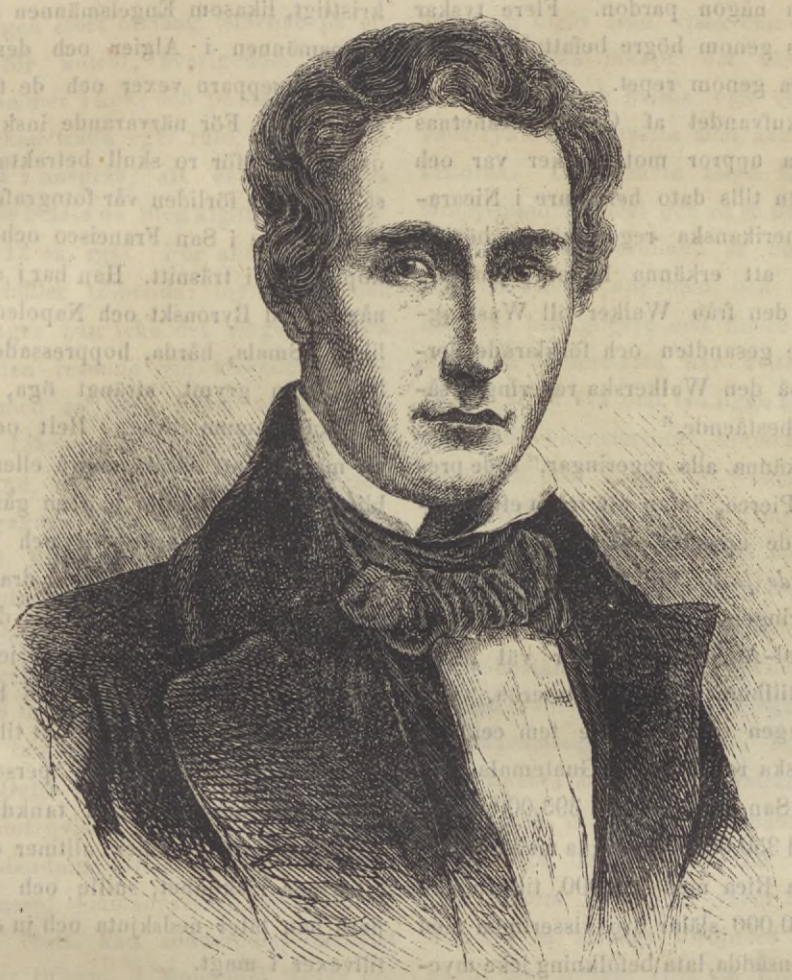

General Walker och äfventyrarne i Central-Amerika.

Verlden har förökats med en herrskare mera, väl ej på något ovanligt, men deremot på ett ganska eget sätt. En f. d. göttinger student, Walker, general Walker, diktator Walker, har eröfrat ett land och likaledes så godt som underkastat sig andra folks länder. Åtminstone är han absolut herrskare öfver republiken Nicaragua, och har som sådan blifvit erkänd af Nordamerikas Förenta Stater. Vi veta, att denna omständighet ensamt spelte en vigtig rôl i den tvist, som hotade att urarta till öppet krig mellan Amerika och England. Ett sådant krig kunde lätt blifvit en verldshistorisk tragedi, som Europa hade fått dyrt betala. Men äfven utan afseende härpå, är Walkers eröfringståg med en flock äfventyrare af historiskt intresse och ett märkvärdigt drag till belysning af vår moderna civilisation öfverhufvud. Förr togo väl också andra herrar, som ville eröfra länder, härtill folk, hvar och huru de kunde få detsamma, och slogo derjemte till, så hårdt och obarmhertigt som krafterna tilläto; men dessa äfventyrare äro en så karakteristisk produktion af vår tid, att man icke gerna kan jemföra dem med föregående eröfrares och potentaters värfvade, köpta, stulna och röfvade troppar. Dessa "Filibuster" äro frivillige, frivillige af alla nationer, ett kosmopolitiskt utskott och surdeg från alla länder, racer och färger, hopkastade och öfvergående till jäsning. Vi veta ur chemien, att det gifves olika slags jäsning, förruttnelsejäsning, vinjäsning, sönderdelande, lifgifvande och producerande. Det beror på händelsen och ledaren af densamma, om sådana jäsningar döda eller lifgifva i menskliga angelägenheter. Man ser alltså, att Walker redan derför är en vigtig person. Hvem är han? Och hvad vill egentligen Filibusteri säga?

Filibusterna sjelfve antaga följande ursprung till sitt namn. Straxt efter Floridas upptäckande genom fransmännen, öfverföllo spanjorerna en af deras befästningar vid kusten och nedgjorde hela besättningen. Fransännen gjorde sedan kål på spanjorerna och slagtade nu dem i sin tur. Deras hämdexpedition utgick nufrån kap Finisterre, hvars namn de ickerätt mätte hafva förstått, så att de i sin berättelse kallade det Finibusters. Men detta är bisak. Filibusters och sina öfverallt hopraffsade folk Finibusters, hvaraf senare blifvit Filibuster äro nu personer, som utan afseende på bevis om uppförande och duglighet, utan dopattest, till och med utan pass från alla trakter sammmanraffsade, ur alla stånd, folkslag och racer, för att någorstädes med gemensamma krafter slå sig igenom verlden. Deras rigtning, framgång, dygder och ogerningar bero väsendtligen på deras röfvareanförare, af hvilken åter dessa från sitt fosterland, slägt och vänner förkastade erhålla en bestämmelse, karaktér, egendom, "fädernesland" och en ställning i lifvet. Utan sammanhållning under en anförare eller furste stryka de omkring öfver hela verlden, civilisationens zigenare, och söka i kamp med polis, lag och passvisitatorer, begagnande sig af sina starka, friska lemmar och upproriska grundsatser såsom ersättning för hvad de sakna nemligen: hem, borgarrätt och familjlif. Så länge de lefva, finna de alltid någorstädes lifsmedel, och när de dö, taga de sig icke mycket när deraf, emedan en sådan olycka icke kan hända för andra gången. De lefva som nomader på zigenarevis tahrikast och helst der, hvarest polisens öga inskränkes af träd och busker, berg och dalar, i det inre af America, i Californien, bland skogsboarne, i närheten af städer, och äro alltid genast, till hands, när något skall företagas, hvartill erfordras ett rymligt samvete, starka,

friska lemmar, öfversitteri mot polis, moral och lag. Sålunda handla de vid sina tillfällen med förbjudna importartiklar, med smugglade cigarrer, med slafvar och med allt, hvartill fordras mod och som derför också gifver en god vinst.

Walker är en infödd Amerikanare från Tenessee, dit hans skottska förfäder hade utvandrat. Hans föräldrar bestämde honom för lagfarenheten och lät honom genomresa Europa och studera i Göttingen. Han lärde tyska, franska, spanska, italienska till sitt engelska, och kunde sålunda genast tala så att säga "tyska" med hvarje rekrut, som infann sig. Detta gjorde honom straxt från början populär med representanterna från hvarje nation. Från Göttingen reste han till Paris, för att der studera medicin. Återkommen till Nordamerika uppehöll han sig en längre tid i Neworleans och skref brochyrer och för tidningar. Så synnerligt länge höll han dock icke ut. För att gifva sitt oroliga blod och sträfvande ny näring, gjorde han hjelteresan från Neworleans till San Francisco öfver land, öfver tusende mil öken och ödemark, skref derstädes åter för tidningar och etablerade sig snart derefter i Marysville som jurist.

Men emedan "rätt och lag" der ofta blott var våld i form af flera, i pappersparagrafer, listigt invecklade vapen, beslöt sig snart Walker för bruket af dessa utan papper. Han gick under invånarnes af Sonora i Nedra Californien "rebellion" mot Santa Anna, den republikanske tyrannen från Mexiko. Han vann och förlorade som befälhafvare för en insurgentafdelning flera skärmytslingar och drog sig från den splittrade arméen tillbaka till San Francisco. Här förberedde han sitt Filibustertåg mot Central-Amerika, hvilket efter hans mening (uti hvilken de stolta Amerikanerne instämde) borde lösryckas ur de lata, stolta och förderfvade spanjorernas händer och öfverlemnas åt anglosachsiska racens flit, intelligens och företagsamhet. Sålunda afseglade han den 5 Maj 1855 med en liten hop amerikanare, tyskar, irländare, italienare, judar, polackar och fransmän från San Francisco till Nicaragua, för att komma den mot dess spanska öfverhet upproriska befolkningen till hjelp. Han eröfrade Nicaraguas hufvudstad, Granada, kallade sig general Walker, afsatte den gamla presidenten och insatte i hans ställe Don Patricio Rivas och slöt fred med den afsatta regeringen, hvars kommendant Corval öfverlemnade arméen åt honom. Detta afhöll icke den nya herrn, nu generalissimus öfver Nicaraguas alla troppar, att låta skjuta den besegrade fienden, en praxis, som han skoningslöst lät utöfva mot alla senare krigsfångar i Costa Rica.

Äfven i hans egen armé var det aldrig fråga om någon pardon. Flere tyskar upphöjdes genom högre befattningar, men åter andra genom repet.

Efter kufvandet af Costa Ricanernas legitima uppror mot Walker var och förblef han tills dato herrskare i Nicaragua. Amerikanska regeringen, i början tvekande att erkänna honom, emottog slutligen den från Walker till Washington sände gesandten och förklarade dermed också den Walkerska regeringen såsom en "bestående."

"Vi erkänna alla regeringar," sade presidenten Pierce, "utan att fråga efter sättet huru de uppstått, såsnart sädana regeringar *de facto* blifvit erkände af det folk regeringen angår."

Central-Amerika kommer väl innan kort att tillhöra Förenta Staterna. Och det är ingen småsak. De fem centralamerikanska republikerna Guatemala med 850,000, San Salvador med 395,000, Honduras med 350,000, Nicaragua med 300,000 och Costa Rica med 125,000, tillsamman med 2,020,000 själar äro visserligen med denna tunnsådda, lata befolkning icke mycket värda, men inom deras område af 155,000 engelska qvadratmil finnes den rikaste natur, som endast väntar på odlande händer, för att sprida underhåll och njutning åt 100 millioner menniskor, en uppgift, som kan synas fabelaktig, men som icke desto mindre är sann. Dyrbara trädsorter och mineralier, antiloper, apor, svarta tigrar och otaliga andra djur och skatter erbjuda sig der i öfverflöd.

Enligt Humboldt gifver ett tunnland med pisang-palmer i Central-Amerika en likaså stor massa föda (hvilket väl måste urskiljas från närande ämne), som hos oss 133 tunnland hvete. Landet förenar i ymnigt öfverflöd nästan alla vexter och frukter, som finnas i de tempererade och varma zonerna. De central-amerikanska områdena kunna, om de engång blifva odlade och befolkade, förse hela den gamla och nya verlden med kolonial-produkter och många andra behof.

Hvad beträffar den mannen, som börjat att öppna paradiset för den "penningegörande" racen, vilja vi icke ännu fördömma honom, så mycket mindre som man icke gerna hänger den man ej har tag uti. Vi skola vänta tills han sjelf utfärdat en kateches. Det gör ju alltid eröfrarne, till och med mycket loyalt och kristligt, likasom Engelsmännen i Indien, Fransmännen i Algier och der hvarest Cayennepepparn vexer och de transporterade dö. För närvarande inskränka vi oss till, att för ro skull betrakta honom, så som han förliden vår fotograferades af herr Wance i San Francisco och derefter kopierades i träsnitt. Han har i sina drag något lord Byronskt och Napoleonskt tillika? Smala, hårda, hoppressade läppar, blått men grymt, strängt öga, sträfva, omiskundsamma drag. Helt och hållet en man till att skjuta andra eller att sjelf blifva skjuten. Skulle han en gång blifva en stor man, kanske till och med ett majestät, hvilka himmelska drag skulle icke då hans lofprisare finna i detta ansigte. Till och med nu saknas icke republikaner i Amerika, som med beundran besjunga hans "hemlighetsfullt tilldragande, vinnande, hänförande personlighet, hans ljusa, blå ögon ooh tankdigra uttryck." Han kommer alltmer och mer att vinna i skönhet, snille och dygd, ju flera han låter nedskjuta och ju mera han tillvexer i magt.

En blick på den rysk-kinesiska handelsomsättningen.

(Forts. fr. N:o 34.)

På långa karavantåg öfver Thibets islupna slätter och Mongoliets öde stepper hjelper man sig hela veckor och månader, när alla andra förråder tagit slut, med ett par koppar thé, hvaruti man uppkokt litet kornmjöl, till alla mål; och den fattigaste mongoler, som ej längre har tillgång på får med feta svansar, sätter åtminstone thepannan på elden och uppmanar dig att framtaga din lilla kopp, på det den må fyllas. Likaså oumbärligt är theet för Ryssland. Det spelar en lika stor rôle på den rikes bord, som i den fattigaste lifegnes hydda, och om man sätter den förre i valet och qvalet mellan umbärandet af champagne eller thé, och

den senare emellan bränvin eller thé, så skulle i de flesta fall afgörandet utfalla till förmon för théet. Thekitteln (samowar) saknas åtminstone icke i något ryskt hus; att icke ega en sådan skulle förråda högsta grad af fattigdom. Hvar och en som reser i Ryssland medför alltid ett rikligt förråd af thé. Den resandes första fråga, innan han stiger ur vid en bondes hus, är efter "samowar." Denna är af temligen stort omfång, stående på ett halster för koleld, hvarigenom vattnet snart kommer i kok, och på ställen, hvarest mycken trafik eger rum, tages den så oafbrutet i anspråk, att det blifvit bruk att derför betala en liten afgift (10 Kopek ungefär 12 sk. rgs). För allt annat, som bonden håller tillhanda: logis, mat och dryck tager han icke det ringaste; dock plägar den resande vid afskedet fägna honom med en liten gåfva af sitt théförråd. Likaså allmänt bruket af thé är i Ryssland, likaså olika äro de sorter, som begagnas, och detta förer oss tillbaka till Maimatschin och Kiachta.

De gula packeterna i säfkorgarne innehålla det sämsta, det såkallade sten- eller tegel-théet. Hvarje klump eller tegel är 8 tum långt, $3\frac{1}{2}$ à $4\frac{1}{2}$ tum bredt, $\frac{1}{2}$ à 1 tum tjockt och väger $3\frac{1}{2}$ skålpund. Detta thé beredes af gamla grofva blad samt qvistar och stjelkar och, under tillblandning af en oskadlig, gummiaktig massa, sammanpressas det så starkt, att det blott kan sönderdelas medelst knif eller rifjern. I Mongoliet tjenar det som betalningsmedel; 5 tegel räknas för ett unz silfver. Det smakar vidrigt bäskt och sammandragande och begagnas af de lägsta ryska folkklasserna och den siberiska befolkningen.

Théet i lösare form sönderfaller i de bekanta begge hufvudsorterna, svart och grönt, och begge dessa indelas åter i många underafdelningar, från de simplaste till de finaste sorter. Beteckningarne Twankay, Hyson, Imperial, Gunpowder o. s. v. gälla för begge sorterna. Det gröna théet har en mörk, mera i gulaktigt grönt fallande färg, ett mörkt, smutsigt utseende och fördetmesta af en mera bäsk och sammandragande smak. Det svarta théet har en mörk, äfven blåaktig och olivbrun färg med en blandning af rödaktighet i de mindre goda sorterna, och eger en egen angenäm lukt. I Ryssland föredrager man det framför det gröna théet och det sönderfaller i tvenne hufvudklasser, blomsterthéet och ordinärt thé, af hvilka begge åter särskilt indelas i två sorter, nemligen i familjthé och handelsthé. Blomsterthéet har sitt namn deraf, att det är hopblandadt med fina, unga blad, som nyss framsprungit ur knopparna, kännes ullaktigt och har ett silfverglänsande utseende. Familjthéet är det, som utgår från vissa chinesiska familjer, hvilka inköpt det direkte från plantagerna, och hvilka ega ett beprödvadt rykte och utsätta sina namn på thékistorna. Det finaste théet är derföre familj-blomsterthéet och en af de förträffligaste sorter deribland är *liansin*, som med en ytterst angenäm och aromatisk smak är behagligare och finare än annat thé, och fördetmesta har hvita blad, af hvilka alltid två och två ligga hoprullade. Af familj-blomsterthéet kommer årligen 50 till 60,000 kistor till Kiachta, hvaribland 5,000 liansin. Hela importen belöpar sig som sagdt till 15 mill. skålp., af hvilka tredjedelen består af tegelthé och blott omkring 10,000 skålpund grönt thé.

De bestämmelser under hvilka handeln mellan China och Ryssland eger rum, äro fördragsmässigt fastställda. Maimatschin och Kiachta äro samlingsplatserna för de ryske och chinesiske köpmännen. Den ömsesidiga omsättningen får blott ega rum genom utbyte af varor mot varor, och det är strängt förbjudet att afyttra något mot pengar eller på kredit. Från China kommer till Ryssland utom thé några siden- och bomullsfabrikater, sockerkandis och silke; men théet utgör dock 95 procent af importen. Ryssland lemnar deremot fabriks- och manufacturalster, neml. kläde, i ringare qvantitet merino, sammet, plysch och lärft; dessutom pelsverk och ryssläder. Utbytet af dessa varor sker under sträng uppsigt.

(Forts.)

Prins Napoleons Nordpols-resa.

Den 16 Juni lemnade prins Napoleon på skrufkorvetten Reine Hortense, åtföljd af avisoångaren Cocyte, Havres hamn, för att företaga en expedition till norra Ishafvet. Resan företogs genom Kanalen längs med Englands östra kuster. Sedan Reine Hortense fem gånger kastat ankar, neml. i Tynemouth, Edinburg, Cromarty, Peterhead och Churso, ingick hon den 30 Juni i hamnen vid Reikiavik i Island, dit Cocyte, som blott hade uppehållit sig i Edinburg och Peterhead, redan hade ankommit. Utomdess låg i denna hamn segelkorvetten Arthemisia under befäl af fregattkaptenen Barlatier de Mas, (isländska stationens kommendant), transportskeppet Perdrix, två engelska skrufångare, Saxon och Tasmania, hvilka voro befraktade med kol för expeditionen, en spansk brigg, som hade intagit en fiskladdning för Bilbao, och slutligen lord Dafferens från Portsmouth yacht, som var stadd på en lusttur i norden.

Reine Hortense ankom till Reikiaviks hamn tidigt på morgonen. Alla Skeppen hissade flagg, krigsskeppens manskap mannade rå och helsade prinsen med ropet: *Vive l'Empereur!* under det Arthemesia aflossade salutskott.

Efter ett åtta dagars vistande, hvilket prinsen begagnade till en utflykt åt Geysern, skulle resan fortsättas till ön Jean Mayen, som ligger under 71° nordlig bredd. Denna ö är nästan helt och hållet obekant, emedan den sällan besökes och är för ismassors skull svår att anlöpa. Blott några djerfva säljägare ha hittills besökt densamma och ledt naturforskarnes uppmärksamhet på denna ö, på hvilken den Nordpolen närmast belägna vulkanen befinner sig.

Saxon, som icke seglade nog fort för att kunna följa Reine Hortense, skickades i förväg med instruktion att vänta prinsen eller i fall isen skulle förorsaka någon skada, styra tillbaka till Onundarfjord i närheten af Islands Nordkap. Han lättade ankar den 6 Juli om aftonen kl. 11 och Reine Hortense följde honom följande morgon kl. fem, tagande lord Dafferens yacht på släptåg, emedan lorden hade yttrat sin önskan att äfven få göra denna tur.

Vid middagstiden den 8 Juli passerade Reine Hortense polarcirkeln. Prinsen hade anordnat, att enligt nordpolfararnes bruk skulle en festlighet på däck föranstaltas vid detta tillfälle. Glanspunkten för densamma var en mimisk-deklamatorisk scen, som utfördes af några matroser. Den här uppträdande hufvudfiguren utgjordes af ett sjöråt i fantastisk drägt med ett naraktigt följe. Han visar sig, för att stoppa fartyget, som hade vågat att öfverskrida gränserna af hans område;

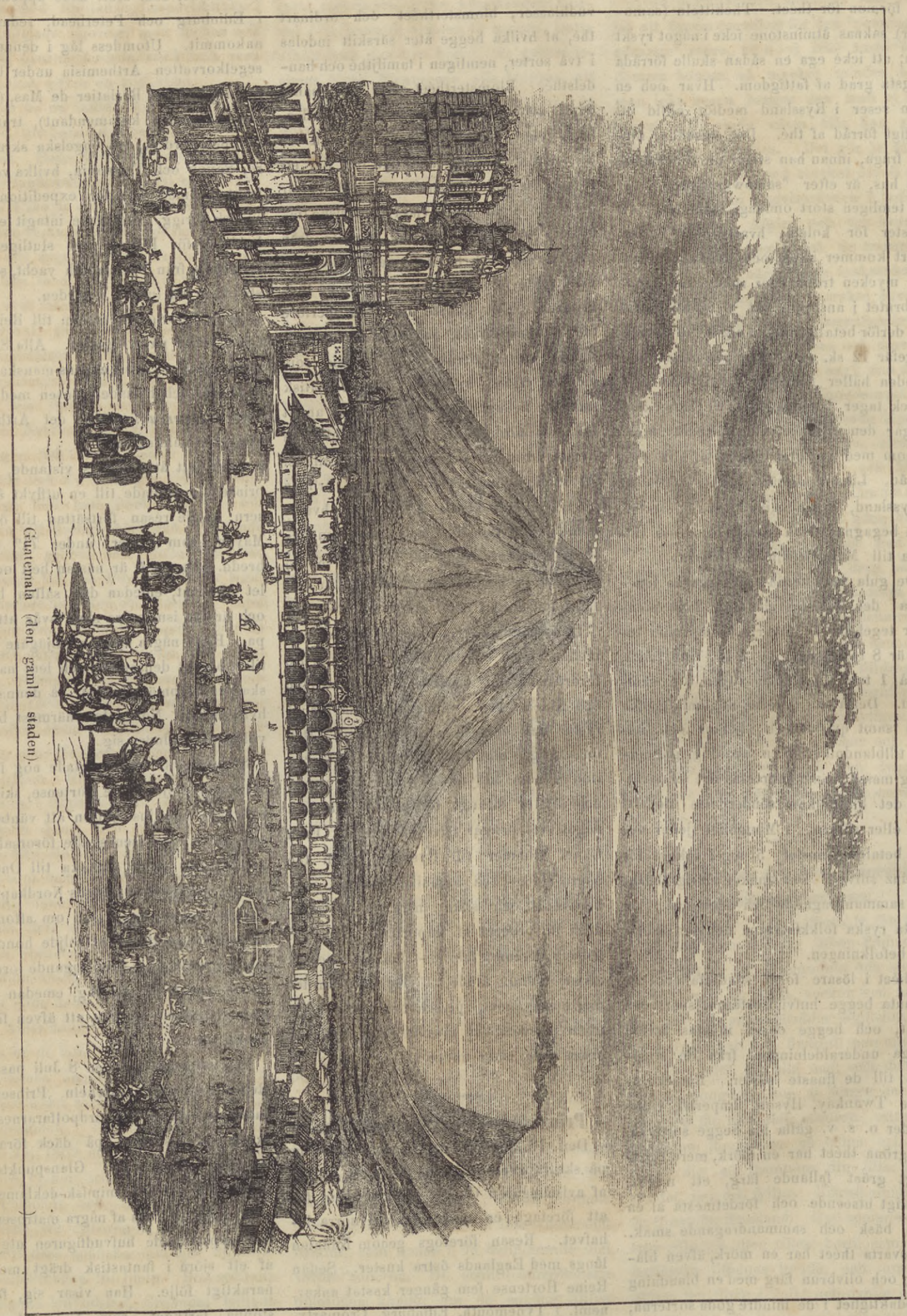

Guatemala (den gamla staden).

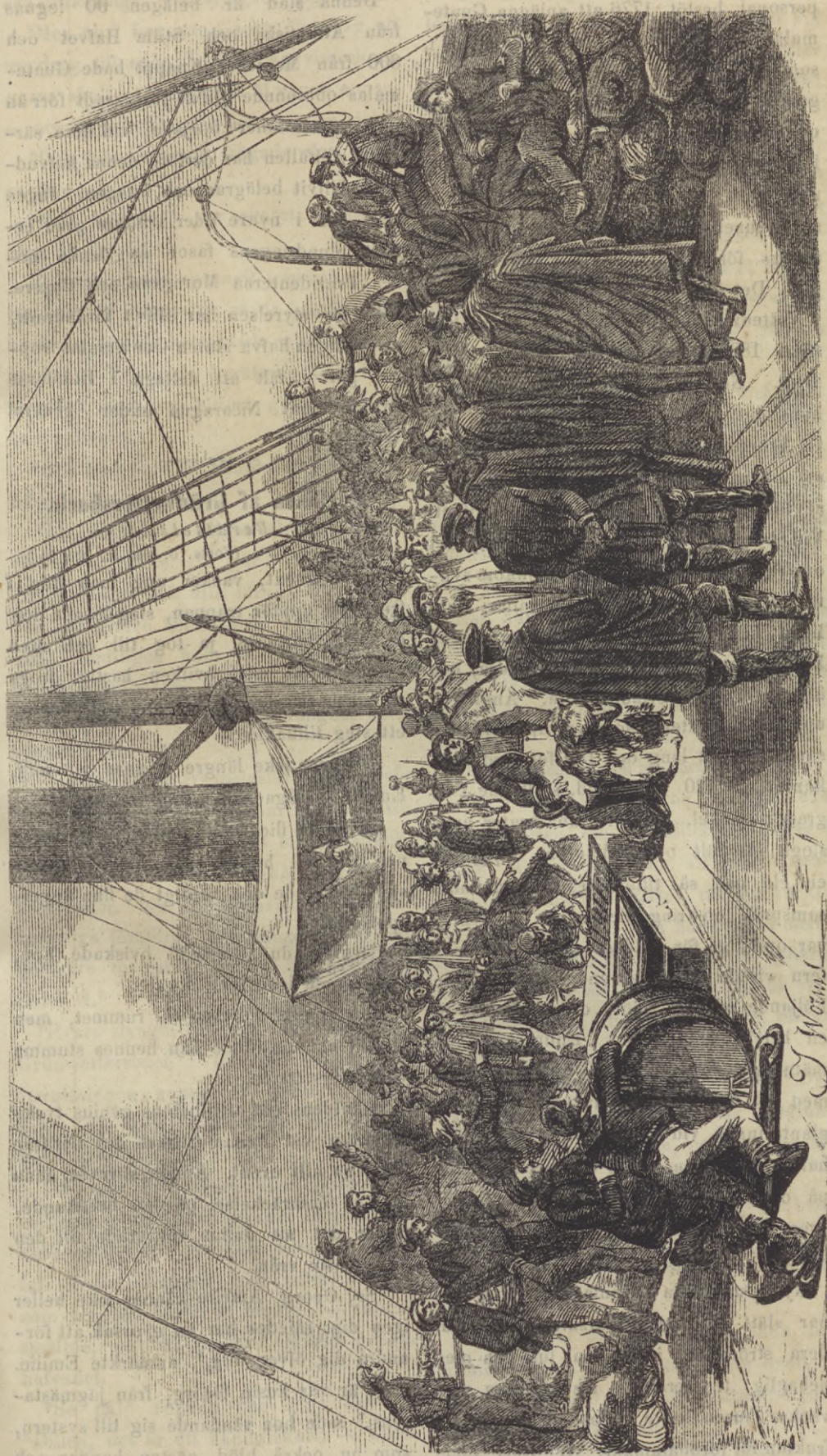

Prins Napoleons Nordpols-resa.

men hejdar sig, då han erfar att det är prins Napoleon, som kommit från Frankrike, för att besöka honom, och nu välkomnar han honom på ett så vänligt sätt, att man knappt kunde väntat något dylikt af en så iskall gubbe. Derför blef han då också trakterad med punsch, hvilken smakade både honom och hans hofstat förträfligt.

Skeppsfolkets muntra stämning afbröts ungefär kl. 6 på aftonen af en inbrytande tjock dimma. Thermometern, som hittills visat 8° öfver noll, sjönk ned till 5°, en omständighet, hvaraf dimman i polarhafvet alltid är ledsagad. Man spårade nu närheten af isbergen och i verkligheten varseblef man också följande morgon ofantliga drifismassor, åtföljda af en stor mängd sälar, hvilka aldrig aflägsnade sig betydligt från isbergen. Hela två dagar for Reine Hortense i dimma och emellan ismassor och tillryggalade under denna tid 80 mil. Ändtligen kom man ön på 18 mil nära. Sex gånger försökte man att framtränga i de rännor, som isen lemnat öppna, men måste hvarje gång vända om, emedan man icke kunde finna någon öppning som förde till land. Med stor ledsnad beslöt prinsen sig till återtåg och vände sig åt Onundar-fjord, der man hoppades finna Saxon, hvars spår ingenstädes voro att träffa. Den 13 Juli kastade fartyget ankar i nämnda fjord; men förgäfves spanade man efter den bortkomne Saxon, öfver hvars öde man allvarsamt började frukta.

Följande dagen signalerade vakten en stor ångare. Det var Cocyte, hvars ankomst i dessa farvatten förekom oförklarligt, då man förmodade honom i Reikiavik. Saken förklarades snart. Cocytes kapten berättade, att Saxon, kort efter sedan han gått till sjös, hade blifvit illa skadad af drifis, att han blifvit så tvungen att återvända och nu befann sig i Reikiavik för att reparera sina skador. Saxons ställning hade varit mycket farlig, emedan genom den betydliga läckan mycket vatten hade inträngt. Mellandäck hade redan blifvit öfversvämmadt, då det lyckades manskapet att nå hamnen.

Den 15:de Juli befunno sig alla skeppen åter i Reikiavik, hvarifrån Reine Hortense, Cocyte och Tasmania gingo den 17:de under segel till Grönland.

Central America. — Kriget emellan Guatemala och Nicaragua.

Enligt underrättelser med sista Vestindiska posten synas republikerna Guatemala, St. Salvador och Honduras hafva förenat sina krafter för att anfalla General Walker. Besannas dessa underrättelser, så äro utsigterna för Filibusterstyrelsen ej särdeles lofvande.

Guatemala, hufvudstaden i republiken af samma namn, är den fjerde staden med det namnet. Den förste kallades Tepanguatemala och var residens för Kachiguel-konungarna, men blef så helt och hållet förstörd, att spanska historieskrifvare ej kunde bestämma dess förra läge. Den andra staden grundlades 1524 af Alvarado emellan tvenne vulkaner af hvilka den ena utkastade eldslågor och den andra strömmar af vatten; men 1527 beslöt Alvarado att bygga en hufvudstad, som snart blef samlingsplats för åtskilliga munkordnar, såsom Fransiskanernas och Dominikanernas, men genom en sådan befolkning kunde staden ej tillvexa särdeles hastigt. Den begynte emellertid att erhålla en viss betydelse ända till d. 11 Sept. 1541, då den blef i grund förstörd genom en förfärlig olycka. Utan uppehåll hade det regnat i 3 dagar, när en störtflod åtföljd af åska och upprepade jordbäfningar, föll öfver staden tidigt på morgonen d. 11 Sept. Af stormens häftighet och det underjordiska dånet, som uppväckte invånarne ur deras sömn, måste de tro, att deras sista stund var kommen. Många af dem blefvo också begrafna under ruinerna af sina hus eller dränkta i floden, som förde med sig jättestora träd och klippstycken.

Då den gamla staden (Ciudad Vieja) blifvit förstörd, blef man betänkt på att bygga en annan — ett tredje Guatemala, som började anläggas omkring en spansk mil Nordost om den andra, i en vacker dal, omgifven af skog och ängar och ständigt grönskade kullar och med ett behagligt klimat. De första innevånarne, tillhörande åtskilliga religiösa ordnar, byggde de skönaste kyrkor och rymliga kloster, af hvilka jacobinernas var det rikaste; det pryddes af ofanliga massiva silfverlampor och statyer.

Denna stad, som äfven anlades för nära de ofvannämnda vulkanerna, led också af det farliga granskapet åren 1565, 1577, 1586, 1607, 1651, 1663, 1689, 1717, 1751 och 1773. Det sista utbrottet förstörde största delen af staden. Några tusen invånare stannade väl qvar, men den delen som öfvergaf staden, jemte dess styrelsepersonal beslöt 1776 att anlägga Guatemalas nya stad (La nueva Guatemala), som är belägen i en förtjusande dal. Den gamla staden räknar nu 18,000 invånare oaktadt de faror, för hvilka de äro utsatta. Katedralen var ibland de byggnader, som undsluppit en fullkomlig förstörelse och säges innehålla Alvarados qvarlefvor, och ansågs för ett af Americas största tempel. Det är nu en ruin.

Vattenvulkanen (Volcan de agua) bestegs 1828 af ett sällskap af 5 personer neml. Nederländska generalconsuln och hans dotter, Mr. och Mrs Moyle och Mr. G. Ackermann. Uppstigandet var så svårt, att några af sällskapet måste upphjelpas af förarne genom anlagda tåg om lifvet. Vid bergets fot var vextligheten mycket omvexlande och rik; men småningom syntes endast låga och förkrymta tallar; slutligen hade de resande att kämpa med klippor, uppstapplade på hvarandra, och äfven förarne började knota. Ändtligen uppnåddes kratern, som var uppfylld med sand, 210 fot lång och 150 fot bred, med kanter af 120 fots höjd, sluttande i 67 graders vinkel. Midt i denna krater uppslogs ett tält och indianerna uppgjorde en eld och så tillbragtes natten under samspråk omkring densamma; att sofva var omöjligt för köldens skull: termometern visade 2 grader under fryspunkten. Följande morgon njöto de skådesplet af en herrlig soluppgång. Enligt anställda mätningar voro de 12000 fot öfver hafvet med det täcka Guatemala och coccionellplanteringar vid deras fötter och Stilla hafvet i fjerran. Mr. Stephens uppsteg på denna vulkan 1840. På vår planche synes vattenvulkan i midten och eldvulkanen till höger.

Nya Guatemala är anlagd på en fruktbar slätt af 4 mils tvärsnitt, vattnad af flera strömmar, i en ren luft och med behaglig temperatur De rymliga och vackra husen hafva endast en våning, af fruktan för jordbäfningar. År 1834 blefvo invånarne, hvilkas antal nu uppgick till 40,000, förskräkta af upprepade starka jordskakningar, som hotade att förstöra deras sköna stad och togo derföre sin tillflygt utom stadens område, hvarest de under tre månaders tid lefde i tält af mattor. Flera kloster kyrkor och några byggnader blefvo mer och mindre skadade vid detta tillfälle.

Denna stad är belägen 90 leguas från Atlantiska och Stilla Hafvet och 800 från Mexico. Knappt hade Guatemalas oberonnde blifvit förklaradt förr än inre revolutioner började; vid flera särskilta tillfällen har derföre denna hufvudstad blifvit belägrad och intagen. Ingen stad har i nyare tider i högre grad erfarit plundringens fasor än denna under Presidenterna Morauzan och Casera. Sätet för styrelsen har blifvit förändradt, och nyligen hafva staten Guatemalas troppar gått i fält att deltaga i Honduras strider emot Nicaragua under general Walker.

Markisen af Grünwettersbach.

Berättelse.

(Forts. o. slut fr. N:o 34.)

En högvext, vacker ung man flög i tre skutt uppför trappan, steg leende den darrande närmare, ja tog till och med hennes hand, men hvilken hastigt drogs tillbaka. Nästan förolämpad tog jägaren ett steg tillbaka.

"Vill du icke längre kännas vid mig, Emelie?" frågade han med vek ton.

Nu höjde flickan de milda bruna ögonen upp till honom och räckte honom sjelf rodnande och vänligt de fina fingerspetsarna.

"Det är du, Georg?" hviskade hon, "jag kände icke igen dig."

Hon öppnade dörren till rummet, men blott tvekande följde han hennes stumma vink att stiga in.

Oskuldens och stillhetens genius tycktes vaka vid denna tröskel och derifrån bortjaga allt orent. Amelie stirrade, ännu blek af förskräckelse, på den besökande, under det att Julius retirerade till den aflägsnaste vrån.

"Se, Georg, Amelie känner icke heller igen dig, således har du ej orsak att förundra dig öfver mig," anmärkte Emilie. "Det är vår kusin Georg, från jägmästarens," sade hon vändande sig till systern, som nu också bjöd gästen handen och derignnom gaf Julius mod att äfven, om än försigtigt, smyga sig fram.

"Det har," började kusinen efter en liten paus, "redan länge varit min önskan

och pligt att presentera mig för eder; men man sade allmänt, att ni inte släppte någon in och aldraminst någon med sporrar."

"Det finner du väl i vår ställning ganska förklarligt," rättfärdigade sig Emilie.

"Men nu," fortsatte Georg, "har jag ett uppdrag till eder, hvilket jag visserligen gerna skulle öfverlemnat åt någon annan, — och ändå helst ville bringa eder sjelf."

"Och från hvem?" frågade den äldre systern.

"Från kungen!" var svaret, "i anledning af Fritz."

Flickorna hade sprungit upp och stodo, tätt bredvid hvarandra, rädda framför budbäraren, den de betraktade med ängsliga blickar. Tvekande berättade han hvad vi redan veta, och bittert greto de stackars systrarna.

"Och kan ingenting ändras i hans öde?" frågade de.

"Åh, det är inte så farligt," försäkrade Georg lugnande. "I går var det jagt i Bebenhausen, och alla förundrade sig öfver, att grefve Dillen icke var hos kungen. Ändtligen kom han om eftermiddagen sprängandes och aflade genast rapport. Jag stod bakom konungen, med bössan i hand."

"Jag försäkrar ers majestät", sade grefven, "här är icke fråga om den ringaste elakhet; det är helt enkelt ett pojkstreck, såsom det ej sällan förekommer bland kontorister. De äro allesamman barn af hederliga föräldrar, som länge och troget tjent ers majestät, t. ex. det hederliga rådet G."

"Hvars slyngel till son är markisen af Grünwettersbach?" frågade kungen. — "Drottningen gynnar flickorna," fortfor han, "de skola vara skickliga och ärbara —"

Då hade en drifvare åter upptäckt en räf, som slugt hade krupit ihop mellan busksnåret, och nu kom rusande fram i full flykt. Kungen grep efter bössan, som jag höll färdig åt honom, — skottet smällde, och kulan gick Michel genom hufvudet.

"Se på!" ropade den höge skytten, "Dillen, det är ett kapitalskott; — alltså det är blott dumhet af dessa pojkarna på Asperg?"

"Alls intet annat, ers majestät," bedyrade grefven.

"Hvad skola vi ta oss till med dem?" sade kungen fundersamt; att dömma dem till vanlig kanonmat vore dock en för hård bestraffning, — redan för föräldrarnes skull."

"Om ers majestät tillåter," mente Dillen, "så kunde man ju använda dem vid regiments-kanslierna, emedan de allesamman äro skrifvare; det är just nu brist på dylika subjekter."

"Nå, gerna för mig!" beslöt kungen; "jag skall framdeles sörja för dem, om de uppföra sig bra. Detta kan man låta deras anhöriga veta genom passande bud."

"Jag bad nu om tillstånd att få bringa underrättelsen till eder, hvilket också beviljades mig, — och derför är jag nu här."

Småningom bortföll de unga flickornas förskräckelse. Ett glas vin upphemtades ur källaren, vid hvilket småningom ett hjertligt samtal kom i gång. Georg erhöll under dess fortsättning tillstånd, att ibland stiga in och fråga efter uppdrag, som Fritz hittills besörjt.

Han höll ord, och var snart, då hans tjenst tillät det, en daglig gäst i det stilla huset vid Sjögatan, hvilket föröfrigt icke härigenom förlorade något af sin fordna karakter.

Dagar komma och gå, och slutligen anländer i de första dagarna af April 1814 underrättelsen om de allierades intåg i Paris. Georg skyndade att bringa densamma till det stilla huset, der den väckte en innerlig glädje. Han hade också medtagit två buteljer Champagne, och nyfikne att lära känna ett så ofta omtaladt vin, smakade också flickorna på det eldiga skummet.

"Kommer du ännu i håg, Emilie," frågade Georg, "huru far en gång i jägmästarehuset lagat punsch, och att han äfven lät oss barn få deraf?"

"Ja," svarade den tillfrågade, "du hade knipit dig ett helt glas mer än den dig beskärda delen, och pratade en hel del dumt tyg."

"Du erinrar dig alltså detta ännu, och kommer rimligtvis också i håg hvad du dengången lofvade mig?" yttrade Georg med en viss hastighet.

"Det kommer jag alls icke ihåg," försäkrade Emilie starkt rodnande.

"Då skall jag påminna dig," sade Georg sakta och höll hennes hand ännu fastare. "Jag frågade dig, om du icke ville bli min hustru, och du svarade: ja, när du en gång blefve jägmästare!"

"Nå, tills dess är det ännu långt!" svarade den förlägna.

"Åh, inte så farligt," försäkrade den envise. "I går blef min far pensionerad, och kungen har gifvit mig hans tjenst."

Amelie sprang upp under tusen lyckönskningar; Emilie sade alls intet, hon stod vid fenstret och blickade med hopknäppta händer mot himmeln.

Diplomatisk hämnd.

Då friherre von Thugut vid sin första beskickning till konung Stanislaus af Polen under de vanliga ceremonierna steg in i audienssalen, var den kungliga stolen den enda i salen, omgifven af rikets stora, och kungen, som det tycktes, sittande, underhöll sig med dem. Thugut framskred vördnadsfullt mot densamma, och framsade under uppvisande af sina kreditiver sitt tal. Sedan han slutat reste sig den, som tagit plats i stolen, och sade: "Ni vill säkert tala med konungen, som just nu kommer, jag är grefve Stackelberg." Thugut var utom sig, han hade begått en förfärlig dumhet för en diplomat, och märkte det oförbehållsamma leendet i alla de närvarandes ansigtsdrag. Stackelberg, ryska hofvets favorit, kunde tillåta sig ett dylikt skämt. Kungen kom och tog plats och Thugut upprepade sitt tal. Om aftonen hämnades han. Det var assemblé vid hofvet, kungen hade spelparti med Stackelberg och Thugut. Man spelade whist. Plötsligen sade Thugut: "Hjerterkung," och spelade ut. "Det är ju Hjerterknekt," anmärkte Stanislaus. "*Ah, c'est la seconde foi que je prend le valet pour le roi*" ("Det är andra gången i dag, som jag tar tjenaren för kungen") sade Thugut. Hämnden var lysande och gesandten dagens hjelte.

Humoristiskt.

En bondhustru, som för första gången i en stor stad spiste på en restauration, visste alls icke hvad hon skulle göra med den erhållna servietten. Då hon slutligen var färdig med spisningen, trodde hon sig hafva gissat dess bestämmelse, i det hon dermed aftorkade den tömda talricken.

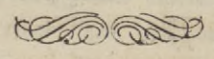

SIR CHARLES NAPIER I PETERSBURG.

"Utgör icke ett möte som detta full ersättning?"

☛ Härmed följer Romanbihanget: "Genom Strid till Frid," pag. 33—40, samt Musikbihanget: pag. 25—32.

Nästa N:o utgifves Söndagen d. 7 September.

C. Petersens Officin 1856.